

Bilag II.

Oversættelse.

**Ambassadør Otto Borchs indlæg i Det særlige politiske udvalg den
6. november 1970 om FN's fredsbevarende operationer.**

Da FN's særlige udvalg vedrørende fredsbevarende operationer blev nedsat, var det klart for enhver, at udvalget stod overfor så indviklede og ømtålelige problemer, at hurtige fremskridt næppe kunne forventes. Dette bekræftes da også af, at generalforsamlingen år efter år har fornyet det særlige udvalgs mandat i håb om, at dens tålmodighed til sidst vil blive belønnet med opstillingen af en ramme for De forenede Nationers fredsbevarende virksomhed.

Udvalgets beretning til den 24. generalforsamling gav anledning til forsigtig optimisme. Selv om der overhovedet intet fremskridt var sket med hensyn til den såkaldte model II, der vedrører fredsbevarende FN-operationer omfattende militære kontingenter, var udvalget nået lidt videre frem med hensyn til udarbejdelsen af den såkaldte model I om militære observatørkorps, oprettet eller godkendt i henhold til sikkerhedsrådsresolutioner.

Det var derfor med stor tilfredshed og med ikke ubetydelige forventninger, at Danmark i år overtog den plads i det særlige udvalg, som var blevet ledig ved Sveriges udtræden. Som jeg forsikrede under udvalgets første møde i 1970, kunne udvalget regne med den danske delegations fulde samarbejdsvilje. Den danske regering var dengang som nu fast besluttet på at deltage aktivt i udvalgets arbejde og så vidt muligt bidrage til dets bestræbelser.

På denne baggrund er det med betydelig skuffelse, at vi nu som medlem af udvalget må erkende, at der kun er gjort ringe fremskridt i det forløbne år. Beretningen fra det særlige udvalg, som indeholdes i dok. A/8081, er et tydeligt bevis for den triste kendsgerning, at udvalget ikke har været i stand til at udføre sit mandat.

Da det særlige udvalg drøftede beretningen fra arbejdsgruppen gav jeg udtryk for nøjagtig den samme skuffelse. Men jeg tilføjede, at vi var ganske klar over, at arbejdsgruppen i 1969 var begyndt med de simpleste problemer, og at den derfor havde kunnet gøre væsentlige fremskridt. Vi forstod fuldt ud, at de problemer, arbejdsgruppen havde behandlet i år, var langt mere komplicerede og kontroversielle, og at vi under disse omstændigheder ikke med rimelighed kunne forvente fremskridt med samme hast. I stedet for at fremkomme med negativ kritik burde vi opmuntre arbejdsgruppen til at fortsætte sine bestræbelser.

Vi indtog dette standpunkt hovedsagelig af to grunde. For det første havde medlemmerne af arbejdsgruppen forsikret os om, at selv om det ikke havde været muligt at nå til enighed om fundamentale spørgsmål så som oprettelse, ledelse og kontrol af et FN-observatørkorps, følte arbejdsgruppen, at „dens metode og fremgangsmåde ikke desto mindre gav håb om, at det ville være muligt at overvinde de alvorlige vanskeligheder, som i mange år har plaget organisationen“.

Yderligere forsikrede man os om, at når der ikke var sket fremskridt, skyldtes dette ikke mangel på vilje eller anstrengelser, men snarere at de tilbageværende problemer var yderst komplicerede.

Den danske regering føler sig overbevist om, at arbejdsgruppens forsikringer om tilstedeværelsen af samarbejdsvilje er mere end tomme ord, og at arbejdsgruppen derfor fortjener vor fortsatte støtte.

I denne forbindelse vil jeg imidlertid gerne henlede udvalgets opmærksomhed på paragraf 8 i dokument A/8081, hvori det hedder, at skønt der i princippet var almindelig tilslutning til, at arbejdsgruppens